

Arrest

nr. 100 065 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DE CONINCK, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren op X te X. U verklaart op traditionele en officiële wijze gehuwd te zijn met Z. A (O.V. X).

Sinds 2006 werkte u als (niet-geregistreerd) taxichauffeur in Tsjetsjenië.

Op 23 februari 2011 gaf u een lift aan een u onbekende man. Enkele dagen later, in casu op 26 februari 2011, werd u door ordediensten van uw bed gelicht. Uw partner, die wilde verhinderen dat u zou worden meegenomen, kreeg een klap en viel. U werd meegenomen. Gedurende 3 dagen werd u vastgehouden door de ROVD (politie). U werd er ondervraagd. U begreep dat u werd beschuldigd van de moord op een familielid van de vooraanstaande Ad. D., een zekere Ak.; u zou hem vervoerd hebben en in uw hoedanigheid van taxichauffeur zou u hem het laatst levend gezien hebben. Onder dwang legde u bij de politie bekentenissen af en u ondertekende daarom de nodige documenten.

Tijdens uw detentie, op 28 februari 2011, overleed uw terminaal zieke moeder. De volgende dag, op 1 maart 2011, werd u onder bewaking naar uw huis in Michurina gebracht, waar de stoffelijke resten van uw moeder waren opgebaard. U kreeg er de gelegenheid om alleen, en zonder toezicht, afscheid te nemen van uw moeder. Van die gelegenheid maakte u gebruik om via een raampje te ontsnappen. Te voet vluchtte u naar uw vriend, een zekere I. M. die, net als u, in Michurina woonde.

De ordediensten die u begeleid hadden bij het groeten van het stoffelijk overschot van uw moeder, lieten uw partner ongemoeid en gingen naar u op zoek. Uw partner ging later naar haar moeder in Avtury, bij wie zij enkele dagen zou verblijven, om vervolgens bij haar zus onder te duiken. Uw vriend, de eerder vermelde I. M., fungeerde als tussenpersoon om het contact tussen uzelf en uw partner te herstellen. U hield telefonisch contact met uw partner. Uzelf bleef in Michurina bij uw vriend. U trof er de nodige voorbereidingen voor uw vlucht uit uw herkomstland.

U vernam ondertussen dat de familie van Ak. D. bloedwraak tegen u had uitgesproken.

Op 26 juli 2011 verliet u Tsjetsjenië. In Grozny, van waaruit u zou vertrekken, werd u met uw partner herenigd. U vertrok er met een taxi naar Pyatigorsk, van waaruit u per trein verder reisde naar Oekraïne. In een wagen reisde u verder door naar België.

Op 2 augustus 2011 kwam u in België aan, samen met uw partner en jullie vroegen er dezelfde dag asiel bij de bevoegde instanties.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen die u kreeg in uw hoedanigheid van taxichauffeur.

U vervoerde een familielid van A. D., een bekend Tsjetsjeens machthebber. Nadat hij vermoord werd teruggevonden, werd u opgepakt omdat u u hem als laatste had gezien. U werd gedwongen een document te ondertekenen als zou u voedsel aan de rebellen hebben gegeven. De familie van de vermoorde man sprak bloedwraak tegen u uit.

Welnu, er moet opgemerkt worden dat u er niet in bent geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken en dit op basis van de vaststelling dat uw verklaringen op belangrijke punten weinig aannemelijk of inconsistent zijn.

Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze conclusie is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Zo moet er vooreerst benadrukt worden dat u onaannemelijk onwetend bent over tal van aspecten die betrekking hebben op uw asielrelaas.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat Ak. D. een cruciale rol speelt in uw relaas, daar zijn (gewelddadige) dood het begin inluidde van uw beweerdde problemen; hij zou familie zijn van de invloedrijke Ad. D. en deze familie had een bloedwraak tegen u uitgesproken.

Er werd u daarom gevraagd wat de familiale band was tussen beiden, maar dat weet u niet (CGVS 1, p.9). U weet dat Ak. een broer met de naam M. had, maar of er nog andere broers waren, weet u niet (CGVS 1, p.14). Of de vader van de genaamde Ak. nog leefde, weet u evenmin (CGVS 1, p.14).

Aangezien u in het kader van bloedwraak geïnterviewd wordt door deze familie mag er verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de samenstelling van deze familie.

Aangezien ook, zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, bij bloedwraak in de Tsjetsjeense samenleving een belangrijke rol is weggelegd voor de (vertegenwoordigers van) clans (teips), werd u gevraagd of u wist tot welke teip Ak. D. behoorde; ook op deze vraag bleef u het antwoord schuldig (CGVS 1, p.14).

Het zou verder uw oom geweest zijn die op de hoogte werd gebracht van het feit dat over u bloedwraak werd afgeroepen maar wanneer die zou afgekondigd zijn kunt u zelfs niet bij benadering zeggen (CGVS 1, p.14 & 16).

U kon evenmin zeggen of uw oom een poging heeft ondernomen om te onderhandelen met de familie D. (CGVS 2, p. 10). Aangezien een dergelijke bemiddelingspoging een wezenlijk element is in bloedwraak, kan verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. U verklaart dat uw oom bedreigd werd door de eerder genoemde M. D. (en eventueel anderen); als uw oom weigerde om u aan zijn belagers over te dragen, dan riskeerde hij zelf problemen (CGVS 1, p.17), maar u weet niet of uw oom nadien nog ongewenst bezoek kreeg.

Of uw broer, die thans nog in Tsjetsjenië verblijft, problemen kende na of naar aanleiding van uw vlucht, weet u evenmin (CGVS 1, p.17).

Aangezien een bloedwraak kan worden overgedragen op een ander familielid mag er verwacht worden dat u met zekerheid kan zeggen of uw broer al dan niet problemen kende.

Welnu, aangezien u geen documenten voorlegde ter staving van uw asielrelaas, kon het Commissariaat-generaal enkel op basis van uw verklaringen uw asielaanvraag onderzoeken. Op basis van de hiervoor beschreven elementen, moet echter geconcludeerd worden dat uw verklaringen allerm minst overtuigend zijn. U bent in casu onaannemelijk onwetend over tal van belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Uw onwetendheid dienaangaande doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u beschreven problemen in het bijzonder.

In het verlengde van de vorige vaststelling, op basis waarvan uw geloofwaardigheid reeds ernstig werd aangetast, moet worden opgemerkt dat u niet consistent bent over een belangrijk element in uw asielrelaas.

Tijdens uw eerste asielgehoor verklaarde u (CGVS 1, p.3) dat uw partner jullie woonst verliet op 2 of 3 maart 2011.

Tijdens uw tweede asielgehoor echter verklaarde u (CGVS 2, p.2) dat uw partner op jullie adres verbleef tot 1 maart 2011, in casu de dag dat uw moeder werd begraven.

U werd geconfronteerd met de vastgestelde inconsistentie, waarop u herhaalt dat uw partner wegging op de dag van de begrafenis van uw moeder (CGVS 2, p.2).

Daarop werd u wederom én woordelijk geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, waarna u de inconsistentie toeschrijft aan het feit dat u mogelijk verkeerd werd begrepen tijdens uw eerste asielgehoor of dat u zich toen eventjes vergiste (CGVS 2, p.2).

Welnu, dergelijke uitleg voor de vastgestelde inconsistentie is niet afdoende te noemen, daar u de begrafenis van uw moeder wél systematisch op 1 maart 2011 situeerde en de tijdsspanne tussen de begrafenis van uw moeder en de vlucht van uw partner uit jullie woonst bijgevolg consistent had moeten weten te plaatsen.

Gezien de datum van de begrafenis van uw moeder een essentiële plaats inneemt in uw asielrelaas, mocht van u verwacht worden dat u het vertrek van uw partner, in chronologische relatie tot de begrafenis van uw moeder, consistent zou situeren tijdens uw opeenvolgende verklaringen, hetgeen hier duidelijk niet het geval is.

Dat u niet consistent bent in uw verklaringen over een belangrijk element in uw asielrelaas, in casu het moment dat uw partner, in navolging van uzelf, jullie woonst definitief verliet, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er dient voorts op gewezen te worden dat u geen begin van materieel bewijs aanbrengt ter staving van uw asielrelaas, hoewel dit redelijkerwijze van u verwacht kon worden.

Uit uw verklaringen mag namelijk worden afgeleid dat het overlijden van uw moeder een cruciaal element in uw asielrelaas is, aangezien u van de mogelijkheid om het stoffelijk overschot van uw moeder te begroeten, gebruik maakte om aan uw vervolgers te ontsnappen.

Daarom werd u gevraagd of u van dit overlijden enig begin van bewijs kon aanbrengen, in de vorm van een overlijdensakte. U verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1, p.13) dat uw oudste zus een overlijdensakte zou moeten hebben.

Daarop werd u gevraagd of u zich daarover informeerde bij uw zus: u beantwoordt de vraag negatief (CGVS 1, p.13).

Tijdens uw tweede uitgebreid asielgehoor werd u opnieuw de vraag gesteld of er een overlijdensakte was van uw moeder, waarop u verklaart (CGVS 2, p.5) hier niet naar geïnformeerd te hebben omdat u dat niet riskeerde.

Eerder tijdens datzelfde asielgehoor werd u gevraagd of u nog informeerde naar het mogelijk verkrijgen van documenten, waarop u louter verklaarde (CGVS 2, p.2) dit niet gedaan te hebben, omdat u nu in België verblijft en niet meer actief bezig bent met het verzamelen van mogelijk bewijsmateriaal.

Het is merkwaardig dat u bij bevraging hieromtrent niet onmiddellijk te kennen gaf dat u schrik heeft om uw familie in Tsjetsjenië te contacteren.

Verder verklaart u dat het overlijden van Ak. D. op televisie zou gemeld zijn (CGVS 1, p.11 – 12). Er werd u daarom gevraagd of u nadien naar bijkomende of bevestigende informatie zocht via internet, waarop u verklaart dit niet te weten (CGVS 1, p.12).

U verklaart dit niet nageetrokken te hebben omdat u het internet niet gebruikt, maar u erkent dat u ook niet aan andere personen vroeg om via internet informatie te vergaren (CGVS 1, p.12).

Toen u werd gevraagd wie u vreest bij een eventuele terugkeer, verklaart u (CGVS 1, p.17) bang te zijn omwille van een over u afgeroepen bloedwraak. Er werd u daarom gevraagd of u sinds uw verblijf in België nog geprobeerd hebt om daaromtrent informatie te vergaren, maar dat hebt u niet gedaan (CGVS 1, p.17).

Bij het tweede asielgehoor verklaarde u opnieuw geen poging daartoe te hebben ondernomen (CGVS 2, p. 12).

Uw motivering hiertoe 'ik ben blij dat ik hier ben' is uiteraard onafdoende.

Om uw gebrek aan initiatief te motiveren om verder informatie en/of bewijsstukken te bekomen, verklaart u ook dat u uw familie niet durft te contacteren omdat telefoons worden afgeluisterd en uw belagers dan zouden weten waar u verblijft (CGVS 2, p. 3 & 11).

Met betrekking tot deze verklaring dat de telefoon vermoedelijk wordt afgetapt, moet worden opgemerkt dat dit een blote bewering betreft die op generlei wijze met concrete, objectieve informatie wordt gestaafd. Daarenboven, indien dit inderdaad het geval zou zijn, zijn er nog voldoende andere communicatiemiddelen voorhanden om contact op te nemen met het thuisfront, hetzij rechtstreeks, hetzij via derden.

Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten en bijkomende informatie. Indien dit niet gebeurt moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van informatie/documenten te staven.

Dat u geen begin van bewijs aanbrengt, tast niet alleen uw geloofwaardigheid aan, maar de vaststelling dat u daartoe ook geen redelijke inspanningen hebt geleverd, doet tevens afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees.

Er werd tot slot vastgesteld dat uw verklaringen op een belangrijk punt niet te rijmen zijn met informatie uit de door u en uw partner voorgelegde identiteitsdocumenten.

Uit het door u en uw partner voorgelegde interne Russische paspoort blijkt dat er op 20 april 2011 démarches werden gedaan bij administratieve instanties in uw herkomstland. Zo werd er op voormelde datum een stempel in uw intern paspoort geplaatst met informatie over uw bloedgroep (document 1, groene map, intern paspoort, p.18).

In het paspoort van uw partner werd eveneens op deze datum een gelijkaardige stempel geplaatst, maar daarnaast werd op voormelde datum op haar naam ook een internationaal paspoort afgeleverd (document 3, groene map, intern paspoort, p.18 en 19). Uw partner verklaarde in dat verband (CGVS, gehoorverslag 1, A. Z., p.6) dat zij op uw uitdrukkelijke aanwijzing een internationaal paspoort liet uitreiken omdat haar vorige internationaal paspoort niet meer geldig was.

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat zowel uw partner als uzelf ondergedoken waren vanaf 1 maart 2011 tot 26 juli 2011, werd aan u de vraag gesteld waarom u de stempel met informatie over uw bloedgroep nodig had.

Eerst verklaart u (CGVS 2, p.3) dat het beter is om de stempel te hebben en meteen daarop vervolgt u: het is nodig om de stempel te hebben.

Opnieuw werd u de vraag gesteld naar het belang van het bezit van voornoemde stempel in uw paspoort. U verklaart (CGVS 2, p.3) dat de gegevens in uw oude paspoort in het nieuwe moesten geplaatst worden. Er werd u gewezen op het feit dat u op de datum van plaatsing van de stempel bang was gevat te worden door de autoriteiten (en daarom ondergedoken was), waarop u beweert dat men nooit weet waarvoor de stempel goed of nuttig kon zijn (CGVS 2, p.3).

Uiteindelijk verklaart u (CGVS 2, p.4) dat het eigenlijk niet erg nodig was, maar dat het u gewoon beter leek om de stempel in uw paspoort te hebben.

Welnu, de vastgestelde démarches die uw partner deed (blijkens jullie verklaringen: via tussenpersonen) wijzen op de voorbereiding van uw vertrek uit uw herkomstland, en zijn minstens

opmerkelijk te noemen in het licht van uw verklaringen, waaruit zou blijken dat u pas één maand voor uw komst naar België besliste om te vluchten (CGVS 1, p.18).

Op basis van uw opeenvolgende verklaringen kan immers afgeleid worden dat u de beslissing om te vluchten eind juni 2011 nam.

In dat licht is het minstens opmerkelijk dat uw partner voornoemde démarches reeds deed in april 2011, in casu in een periode dat jullie beiden ondergedoken waren. De démarches van uw partner wijzen er op dat u reeds in april 2011 bezig was met de organisatie van uw vlucht en niet, zoals u zelf verklaarde, pas in juni 2011.

De vaststelling dat er nog ruim 3 maanden verstreken tussen de démarches van uw partner (april 2011), die wijzen op de voorbereiding van jullie vlucht, en het moment van jullie daadwerkelijke vertrek (eind juli 2011), doet afbreuk aan de ernst van uw geuite vrees, die reeds eerder in vraag werd gesteld op basis van uw gebrek aan initiatief om zich te informeren en te documenteren.

Bijgevolg blijkt dat u zich niet kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

U legt uw intern paspoort, het intern paspoort van uw partner en uw rijbewijs voor. Deze documenten bevatten louter gegevens over uw identiteit en deze van uw partner, wat hier niet ter discussie staat. Aangezien u voorts geen andere documenten overlegt, mag geconcludeerd worden dat de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag overeind blijft.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 11 december 2012 een schending in van artikel 1, A. (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) juncto artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel doordat hij niet in aanmerking werd genomen om de bescherming als vluchteling te genieten, zoals vervat in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal in de beslissing geoordeeld dat hij geen aanspraak kan maken op het vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag aangezien hij niet kan aantonen dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Verzoeker stelt dat nochtans vele elementen aantonen dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het subjectieve en objectieve element van het begrip "reëel" en meent dat zijn vrees gegrond is.

Wat betreft de in de beslissing weerhouden onwetendheid in hoofde van verzoeker over de samenstelling van de familie van Ak., stelt hij de vraag of het zo onaannemelijk is dat hij die samenstelling niet kent, of het belangrijker was de precieze band tussen Ak. en Ad. D. te kennen en of het niet voldoende was te weten dat zijn belager te maken had met de familie D.

Omtrent zijn onwetendheid over eventuele onderhandelingen met de familie D., erkent verzoeker dat in rapporten te lezen staat dat bij bloedwraak in de Tsjetsjeense samenleving, een belangrijke rol is weggelegd voor de clans ("teip"), maar voegt eraan toe dat in Tsjetsjenië de theorie nog altijd ver ligt van de praktijk.

Verzoeker wijst er op dat hij maar een gewone taxichauffeur is zonder connecties of veel financiële middelen. Hij vervolgt dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"indien het slachtoffer een andere taxichauffeur zou geweest zijn of iemand van zijn stand, onderhandelingen misschien (dan) iets (zouden) uithalen"*. Hij wijst erop dat in zijn geval het slachtoffer een familielid is van een vooraanstaande persoon in de Tsjetsjeense samenleving, terwijl hij maar een gewone man is zonder kennis over het instituut "bloedwraak", over de verschillende "Teips", over de samenstelling van de familie van het slachtoffer noch over onderhandelingen. Hij vraagt zich af of de commissaris-generaal werkelijk denkt dat de familie D. zou gaan onderhandelen met zijn familie.

Hij stelt zich bovendien de vraag (zie p. 4) *"of in casu de theoretische benadering die verweerder hanteert in de bestreden beslissing van toepassing is in deze zaak en deze geen naïeve idealisering is van de theorie door verweerder die lost staat van de praktijk"*.

Belangrijker is volgens hem de vaststelling (zie p. 4) *"dat de onaannemelijke onwetendheid die verweerder verzoekende partij verwijt in dit dossier weinig belang heeft, gezien deze kennis verzoekende partij niet zou geholpen hebben gezien zijn stand in de Tsjetsjeense samenleving"*.

Verzoeker besluit dat, gezien deze praktische vaststelling, zijn onwetendheid helemaal niet onaannemelijk is en geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Aangaande de inconsistentie tussen zijn verklaringen over het tijdstip waarop zijn vrouw de echtelijke woning verliet, stelt verzoeker dat hij deze inconsistentie toeschrijft aan het feit dat hij verkeerd begrepen werd of dat hij zich vergistte. Dit lijkt volgens hem een zeer aanvaardbare uitleg, aangezien het slechts gaat over verschil van een à twee dagen en asielzoekers volgens hem ook maar mensen zijn die onder enorme stress staan en ze zich dus ook kunnen en mogen vergissen.

Het besluit van de commissaris-generaal dat deze vergissing in hoofde van verzoeker diens geloofwaardigheid aantast, is volgens verzoeker (zie p. 4) *"intellectueel oneerlijk"*.

Over het gebrek aan materieel bewijs laat verzoeker gelden dat hij, gezien de invloed van de familie D., vreesde dat zijn verblijfplaats ontdekt zou worden waardoor hij contact met het thuisfront vermeed. Omwille van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal is er volgens hem geen andere oplossing over dan het risico te lopen. Hij voegt bij zijn verzoekschrift de overlijdensakte van zijn moeder (zie stuk 5 van de inventaris), alsook de oproeping voor verhoor bij de dienst Binnenlandse Zaken van Grozny (stuk 4).

Hij voegt eraan toe dat deze stukken niet enkel een begin van materieel bewijs zijn, maar dat deze zijn vrees bevestigen en de argumentatie aangaande zijn ongeloofwaardigheid weerleggen.

Waar volgens de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker wordt aangetast door zijn verklaring dat hij pas eind juni 2011 heeft beslist om te vluchten, terwijl uit reisdocumenten blijkt dat eind april 2011 al demarches werden gedaan bij de instanties om de nodige documenten te bemachtigen, stelt verzoeker de vraag waarin de inconsistentie ligt.

De enige inconsistentie is volgens verzoeker terug te vinden in de beslissing zelf.

Hij wijst erop dat hij verklaarde dat hij de nodige voorbereidingen trof voor de vlucht uit zijn land van herkomst en erkent dat hij dan ook voorbereidingen heeft getroffen, zoals o.a. demarches bij administratieve instanties.

Hij wijst erop dat hij in zijn eigen land al op de vlucht was en herhaalt dat de beslissing om effectief het land te verlaten, genomen werd eind juni 2011, nadat de nodige voorbereidingen waren genomen.

Volgens verzoeker kan men zich niet van de indruk ontdoen dat de elementen die de commissaris-generaal aanhaalt om zijn geloofwaardigheid te ondergraven (zie p. 4) *"zeer ver gezocht zijn, minstens intellectueel oneerlijk zijn"*.

Naast het subjectief element, zijn er volgens verzoeker ook voldoende objectieve elementen die zijn relaas bevestigen en aantonen dat er in zijn hoofde een enorme vrees en een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen gezien de commissaris-generaal besliste dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Er zijn volgens verzoeker zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt op ernstige schade (zie p. 5) *"gezien de situatie in Tsjetsjenië evenwel verbeterd is maar, zoals vermeld in de bestreden beslissing, geen rechtsstaat is; gezien de problemen van verzoekende partij met een vooraanstaande familie in de Tsjetsjeense samenleving; gezien het gevaar voor bloedwraak; gezien de afkomst van verzoekende partij in vergelijking met de maatschappelijke stand van de familie D.; gezien de oproep tot verhoor; gezien verzoekende partij niet*

op bescherming kan genieten van de Tsjetsjeense staat en er geen interne vluchtmogelijkheid is, staat het vast dat verzoekende partij een reëel risico zou lopen op ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren”.

Verzoeker besluit dat niet getwijfeld kan worden aan het feit dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging bestaat en hij in aanmerking komt als vluchteling, alsook dat men uit het geheel van de feiten kan afleiden dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij vraagt aan de Raad (zie p. 6) de bestreden beslissing *“te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen”.*

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De Raad benadrukt verder dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Wat betreft de ingeroepen schending van de rechten van de verdediging, benadrukt de Raad dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor het Commissariaat-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.5. Daarnaast wijst de Raad op artikel 39/76 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken slechts de nieuwe gegevens onderzoekt als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan: deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift en de verzoekende partij moet aantonen dat zij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid van artikel 39/76 van voornoemde wet, en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingdossier, ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen, en dat de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing vooreerst vast dat verzoeker onaannemelijk onwetend is over zijn belager en diens familie en over eventuele verzoeningspogingen; bovendien legde hij tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop zijn partner hun woonst verliet, bracht hij geen enkel begin van materieel bewijs aan ter staving van zijn asielrelaas en vielen zijn verklaringen op een belangrijk punt niet te rijmen met de informatie uit de door hem en zijn partner neergelegde identiteitsdocumenten.

Wat betreft zijn onwetendheid over de samenstelling van de familie van Ak., stelt verzoeker de vraag of het zo onaannemelijk is dat hij die samenstelling niet kent, of het belangrijker was de precieze band tussen Ak. en Ad. D. te kennen en of het niet voldoende was te weten dat zijn belager te maken had met de familie D.

Omtrent zijn onwetendheid over eventuele onderhandelingen met de familie D., erkent verzoeker dat in rapporten te lezen staat dat bij bloedwraak in de Tsjetsjeense samenleving een belangrijke rol is weggelegd voor de clans (teip), maar voegt eraan toe dat in Tsjetsjenië de theorie nog altijd ver ligt van de praktijk.

Verzoeker benadrukt dat hij maar een gewone taxichauffeur is zonder connecties of financiële rugdekking. Hij vervolgt dat *“indien het slachtoffer een andere taxichauffeur zou geweest zijn of iemand van zijn stand, onderhandelingen misschien (dan) iets (zouden) uithalen”*. Hij wijst erop dat in zijn geval het slachtoffer een familielid is van een vooraanstaande persoon in de Tsjetsjeense samenleving, terwijl hij maar een gewone man zonder kennis over het instituut “bloedwraak”, over de verschillende “Teips”, over de samenstelling van de familie van het slachtoffer, over de onderhandelingen. Hij vraagt zich af of de commissaris-generaal werkelijk denkt dat de familie D. zou ingaan op onderhandelingen met zijn familie.

Hij stelt zich bovendien de vraag *“of in casu de theoretische benadering die verweerder hanteert in de bestreden beslissing van toepassing is in deze zaak en deze geen naïeve idealisering is van de theorie door verweerder die lost staat van de praktijk”*.

Belangrijker is volgens hem de vaststelling *“dat de onaannemelijke onwetendheid die verweerder verzoekende partij verwijt in dit dossier weinig belang heeft, gezien deze kennis verzoekende partij niet zou geholpen hebben gezien zijn stand in de Tsjetsjeense samenleving”*.

Verzoeker besluit dat gezien deze vaststellingen, zijn onwetendheid niet onaannemelijk is en geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker schrijft de inconsistentie tussen zijn verklaringen over het tijdstip waarop zijn vrouw de echtelijke woning verliet, toe aan het feit dat hij verkeerd begrepen werd of dat hij zich vergistte.

Dit lijkt volgens hem een zeer aanvaardbare uitleg, aangezien het slechts gaat over een verschil van een à twee dagen en asielzoekers ook maar mensen zijn die onder enorme stress staan en zich ook kunnen vergissen.

De beslissing van de commissaris-generaal dat deze vergissing de geloofwaardigheid aantast, wordt door verzoeker als *“intellectueel oneerlijk”* afgedaan.

Over het gebrek aan materieel bewijs benadrukt verzoeker dat hij juist wegens de invloed van de familie D., terecht vreesde dat zijn verblijfplaats ontdekt zou worden zodat hij contact met het thuisfront vermeed.

Juist omwille van de weigeringsbeslissing zou er echter volgens hem geen andere oplossing meer overblijven dan dit risico te nemen. Hij voegt bij zijn verzoekschrift de overlijdensakte van zijn moeder alsook de oproeping voor verhoor bij Binnenlandse Zaken van Grozny. Hij voegt eraan toe dat deze stukken niet enkel een begin van materieel bewijs zijn, maar dat deze zijn vrees bevestigen en er zich tegen verzetten om zijn relaas als ongeloofwaardigheid af te doen.

Waar volgens de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt aangetast door zijn verklaring dat hij pas eind juni 2011 beslist heeft om te vluchten, terwijl uit reisdocumenten blijkt dat eind april 2011 al demarches werden gedaan bij de instanties om de nodige reisdocumenten te bemachtigen, vraagt verzoeker zich af waar de inconsistentie in ligt.

De enige inconsistentie is volgens verzoeker gelegen in de beslissing van de commissaris-generaal zelf. Hij wijst erop dat hij heeft verklaard dat hij de nodige voorbereidingen trof voor de vlucht uit zijn land van herkomst en erkent dan ook dat hij inderdaad voorbereidingen heeft getroffen, zoals o.a. demarches bij administratieve instanties. Hij wijst erop dat hij al in eigen land op de vlucht was en herhaalt dat de beslissing om effectief het land te verlaten, volgde eind juni 2011 nadat de nodige voorbereidingen werden genomen.

Volgens verzoeker kan men zich niet van de indruk ontdoen dat de argumentatie die de commissaris-generaal aanhaalt om de geloofwaardigheid van verzoeker te ondergraven *“zeer ver gezocht zijn, minstens intellectueel oneerlijk zijn”*.

Naast het subjectief element, zijn er volgens verzoeker ook voldoende objectieve elementen die zijn verhaal bevestigen en aantonen dat er in zijn hoofde een enorme vrees en een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat verzoeker de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging (RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012) ook al hebben de gebeurtenissen in het land van herkomst op hem eventueel een zware indruk nagelaten.

Na lezing van het verzoekschrift stelt de Raad vast, net als de commissaris-generaal in zijn nota van 27 december 2012 (zie p. 4) dat verzoeker in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere beweringen, in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, in het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, en in het stellen van retorische vragen, zonder evenwel ook maar één element van de beslissing afdoende te weerleggen.

Verzoeker geeft een eigen interpretatie van de feiten, maar brengt geen concrete feiten of elementen aan die toelaten zijn beweringen te staven. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het eerste nieuw stuk dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, zijnde een fotokopie van de overlijdensakte van verzoekers moeder (zie inventaris, stuk 5) en ter terechtzitting neerlegt, eveneens een fotokopie, stelt de Raad vast dat dit stuk slechts onder de vorm van een fotokopie werd bijgebracht waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht gezien dergelijke stuk door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is.

Met betrekking tot het tweede nieuw stuk dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, zijnde een fotokopie van zijn akte van huwelijk (zie inventaris, stuk 6) en ter terechtzitting in origineel neerlegt, merkt de Raad enkel op dat het huwelijk van verzoeker met Z.A. in de beslissing niet in vraag wordt gesteld.

Met betrekking tot het derde nieuw stuk dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, zijnde een fotokopie van de oproep voor verhoor (zie inventaris, stuk 4) en ter terechtzitting in origineel neerlegt, stelt de Raad vooreerst vast dat de oproeping -volgens de voor eensluidend verklaarde vertaling uitgevaardigd werd op “23 juli 2011” om te verschijnen op “16.07. 2012”.

Uit het origineel stuk blijkt de datum van uitvaardiging "11.07.2012" (in plaats van 23 juli 2011) te zijn, om te verschijnen op 16.07. 2012".

Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat verzoeker opgeroepen wordt voor verhoor in hoedanigheid van "getuigen".

Verzoeker voert wel aan dat -ook- dit stuk de gegronde vrees van verzoeker voor vervolging bevestigt, zijn vluchtmotief en zijn geloofwaardigheid (zie het verzoekschrift, p.4), doch geeft geen verdere toelichting. De Raad ziet niet in hoe een oproeping om te getuigen in casu een bevestiging inhoudt voor verzoekers vrees voor vervolging, zijn vluchtmotief bevestigt en zijn geloofwaardigheid ondersteunt.

De twee ter terechtzitting neergelegde paspoorten werden in de bestreden beslissing besproken; de motivering werd in het verzoekschrift niet ontkracht en blijft derhalve haar geldigheid behouden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker stelt aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in zijn verzoekschrift dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade: *"gezien de situatie in Tsjetsjenië evenwel verbeterd is maar, zoals vermeld in de bestreden beslissing, geen rechtsstaat is; gezien de problemen van verzoekende partij met een vooraanstaande familie in de Tsjetsjeense samenleving; gezien het gevaar voor bloedwraak; gezien de afkomst van verzoekende partij in vergelijking met de maatschappelijke stand van de familie D.; gezien de oproep tot verhoor; gezien verzoekende partij niet op bescherming kan genieten van de Tsjetsjeense staat en er geen interne vluchtmogelijkheid is, staat het vast dat verzoekende partij een reëel risico zou lopen op ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren"*.

De Raad wijst erop dat een ongeloofwaardig relaas ook niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet (richtlijn conforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker tweemaal werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens deze verhoren op 17 oktober, in het bijzijn van zijn advocaat, en op 5 december 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor telkens plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE